

len omtale dem noget nærmere, idet jeg skal holde mig til dem, som ere af mere indgribende Beskaffenhed.

Ændringsforslag Nr. 1 — og dertil hører jo ogsaa Ændringsforslag Nr. 19 — gaar i Henhold til de Betragtninger, som af et Mindretal, hvortil jeg hører, ere fremsatte i Betænkningen, ud paa at føre Skattepligten tilbage til dens nuværende Omfang og gør det delt i to Afdelinger, idet Forhøjelsen ifølge Loven af 1909, altsaa den saakaldte Forsvarsskat, er opført for sig selv. Da en tidligere Regeringschef her i Tinget har udtalt, at denne Forsvarsskat, som er bestemt til at forrente og amortisere Udgifterne ved de ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger, efter hans Mening meget vel kunde oprettholdes, selv om de Forsvarslove, hvortil de knytte sig, og hvis Tilvejebringelse var Betingelsen for Tillægsskatten, blev ophævede, have vi fundet det sikrest ved denne Lejlighed at foreslaa at slaa det modsatte Synspunkt fast som det rigtige.

Den af den nuværende høje Regering ønskede nye Form for Skatteberegningen gennem en Ratebeskatning have vi ment at maatte se bort fra, blandt andet fordi den ikke vilde kunne gennemføres uden at inddrage under Tillægsafgiften af 1909 Indtægter mellem 2000—3000 Kr., som det jo netop i 1909 var Meningen, at man ikke vilde inddrage, men fritage for denne Forhøjelsesskat. Det har jo saa atter ført til, at det fra en Række Talere i det andet høje Ting er blevet gjort gældende, at derved var i Virkeligheden den de mere velstillede paalagte Tillægsskat ophævet. Nu er det saaledes, at overfor de politiske Modstandere, som ved mange Lejligheder fremhæve de ekstraordinære Forsvarsskatter som overordentlig tyngende, har det for de forsvarsvenlige Partiers Repræsentanter været nyttigt at kunne paapege, at Udgifter til et Beløb af godt og vel 3 Mill. Kr., og som for Resten stige, naar denne Tillægsskat vokser, ikke blive afholdte af de Skatteydere, som havde under 3000 Kr. i Indtægt. Dette vil man ikke kunne gøre med Rette, naar Forsvarsskatten skal indregnes i den almindelige Skat med Rateskala, idet da denne Grænse af 3,000 Kr. paa Grund af Rateskalaens Karakter maatte bortfalde.

Hvad Ændringsforslag Nr. 6 angaar, søger den at afhjælpe en Mangel ved den nuværende Lov, nemlig den, at denne ikke har nogen som helst Anvisning paa, hvad der for Aktieselskaber m. v. skal behandles som skattepligtig Indtægt. Der er derfor føjet en Bestemmelse til om, hvad et Aktieselskab eller Selskabs Overskud er, og saa er der tilføjet, at Overkurs ved Udstedelse af Aktier ikke er at behandle som skattepligtig Indkomst, hvilket for nylig er blevet fastslaaet ved en Højesteretsdom, og som for Resten er i fuld Samklang med udenlandsk Lovgivning, som i udtrykkelige og særlige Bestemmelser har udtalt sig om dette Forhold, hvad vor Lov altsaa ikke har nogen Bestemmelse om. Det vil med andre Ord sige, at Processer med meget ubehageligt tilbagevirkende Resultater have maattet føres, hvilket ikke vilde have været nødvendigt, hvis man i 1903 havde lovgivet noget mere udførligt i Henseende til Aktieselskabers Beskatning, end man har gjort. — Dette er for Resten en Eufemisme, thi man har altsaa slet ikke udtalt sig noget om, hvorledes et Aktieselskabs skattepligtige Overskud skal udregnes.

Til § 5 a er der stillet et Ændringsforslag under Nr. 7, som gaar ud paa dels en bedre Redaktion, dels en Fuldstændiggørelse. Talen er her om, hvorledes Værdistigning ved Formuegenstande og Beløb, som indkomme ved Realisation af saadanne Genstande, herunder ogsaa Værdipapirer, skal behandles; og det siges saa, at en saadan Værdistigning og Gevinst ved Salg ikke er nogen Indtægtsforøgelse, men en Formueforøgelse, men det siges ikke, at Tab ved Salg paa den anden Side heller ikke er noget Indtægts-tab. Det er altsaa den Realitet, der søges indført, idet den formentlig mangler der. Hvad Formen angaar, behøver jeg maaske kun at sige, at Begyndelsen af § 5 lyder saaledes: „Til Indkomst henregnes ikke Formueforøgelse, der fremkommer ved . . .“ man anteciperer altsaa, at det er en Formueforøgelse, men saa er det jo ikke rigtigt, at til Indkomst henregnes ikke Formueforøgelse, thi Formueforøgelse er i og for sig ikke nogen Indtægt.

Bestemmelsen i § 6 under e, som gaar ud paa, at Forbrugsafgifter blive at